

Zobail

George Coșbuc

La miez de noapte morții-n cor
Își cântă jalnic imnul lor,
Iar albele giulgiuri bătute de vânturi
Dau tact tânguioaselor cânturi.

Ei sunt războinicii oșteni
Ai regilor asirieni -
Zobail la moarte i-a dus ca pe-o turmă,
Cu biciul bătându-i din urmă.

Ce fericit e cine-i viu!
Noi putrezim într-un sicriu!
Ni-e dragă și nouă viața și-averea,
Dar regii ne-o iau cu puterea.

Frumos e, sfânt e să trăiești
Când pentru ai tăi tu suflet ești;
Dar noi am trăit ca să dăm ajutorul
La regi care omoară poporul!

Tu, cel mai lacom dintre regi,
Ai umilit popoare-ntregi!
De dragostea unei regine frumoase,
Umplut-ai pământul de oase!

Tu pierzi bărbații tăi cei buni
Să faci femeilor cununi!
Tu pierzi în orgie al țării tezaur,
Beai vinul din cupe de aur.

Te porți în haine de argint
Și-n ceasuri dragi de dulce-alint
Săruți pe Tofale, femeia necastă,
Pe cea mai frumoasă nevasta.

Tu dai un semn, si porți să frâng,
Și zeci de milioane plâng;
Oceanul de spaimă în lături s-abate
E vuietul multor armate -

Dar tot ce ai, de noi ți-e dat!
Și tu răsând ne-ai îngropat!
Mișelule! Astăzi, de-am fi în viață,

POEZII ONLINE

Te-am bate cu palmele-n față!

Și cântă morții, cântă în cor
Și plin de ură-i cântul lor.
Urgia mâniei le-neacă suflarea,
Blestem le e și gemet cântarea.

Dar iată! un scârțâit la porți!
Spre Ninive privesc cei morți:
Doi oameni purtând un cadavru în spate
Răsar pe tăcut din cetate.

Sub ziduri pun povara lor.
Încet al morților popor
Se apropie-n șiruri de-o pânză murdară;
O victimă a regelui iară!

Și triști, cu fruntea-n piept privesc,
Apoi deodată izbucnesc
Să râdă cu hohot, de mâini să se prindă,
Fanatică horă să-ntindă.